

Arrest

**nr. 87 583 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 september 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 29 november 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 75 272 van 16 februari 2012, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 2 mei 2012.

1.3. Op 4 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 16 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1990 en 15 september 2006:

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K. Z. (...)

geboren te Novoselekoye op (in) 23.08.1988

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.05.2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 23.09.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 17.02.2012 werd beëindigd met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 02.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene twee convocaties naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielpcedure twee convocaties naar voren bracht en die desalniettemin negatief werd afgesloten; overwegende dat de betrokkene een bewijs voor zijn aanvraag van een paspoort naar voren brengt om zijn identiteit aan te tonen waarbij dient opgemerkt te worden dat er tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag niet getwijfeld werd aan zijn identiteit; overwegende dat de betrokkene een kopie van het paspoort van zijn moeder en een document van gezinssamenstelling naar voren brengt om aan te tonen dat betrokkene de broer is van K. A. (...) waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds een kopie uit het paspoort van zijn moeder en een document dat aantoonde dat betrokkene de broer is van A. K. (...) naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij neef vermoord werd waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij zo had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 26.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker op: *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen

te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alleen een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M. 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environment et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formene des actes administratives', J.T. 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in *Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7.*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

Uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van problemen die hij kreeg met de autoriteiten door problemen met zijn broer, A. K. (...) (O.V.nr. 6.025.880), die nu in België verblijft. Op basis van zijn verklaringen moet worden vastgesteld dat hij zijn relaas en zijn vrees voor vervolging aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verklaringen die zijn broer, A. K. (...), aflegde in het kader van zijn asielaanvraag van 9 januari 2007 door het Commissariaat-generaal als ongeloofwaardig werden beschouwd. De weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal werd door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen hervormd tot een erkenning van de vluchtelingenstatus. Het Commissariaat-Generaal miskent het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door te stellen dat dit niet wegneemt dat de verklaringen van A. K. (...) voor het Commissariaat-generaal ongeloofwaardig blijven.

Vervolgens heeft hij verklaard dat hij in november 2006 gedurende zes dagen werd vastgehouden omwille van zijn oudste broer, A. K. (...) (CGVS, p. 18). Over die problemen heeft hij echter geen enkele kennis. Het is niet opvallend dat hij hier niets over weet. Mijn verzoeker verklaarde dat de problemen van zijn broer de oorzaak zijn van zijn problemen vandaag. Zijn broer heeft noch hem, noch zijn familie op de hoogte gebracht van de gebeurtenissen die aan de basis liggen van de vervolging. Hij heeft regelmatig contact hebt met zijn broer, hier in België (CGVS, p. 4), maar deze wenst daar niets (meer) over te zeggen. Dit is een beslissing van zijn broer, waar hij niets kan aan doen en men kan hem niet verwijten een ongeïnteresseerde en nalatige houding vertoont.

Een tweede, maar zeker niet minder belangrijke vaststelling betreft zijn verklaringen dat hij in de nacht van 18 op 19 augustus op zijn werk telefoon kreeg van zijn neef (CGVS, p. 9). Hij vertelde hem dat de politie was binnengevallen in zijn huis en dat hij zijn werk onmiddellijk moest verlaten. Hij wist echter niet hoe zijn neef dit te weten is gekomen en wat de concrete omstandigheden waren van die inval van de politie. Hij heeft daar ook niet naar gevraagd. Hij verklaarde dat hij niet weet wanneer de huiszoeking precies heeft plaatsgevonden en hij kon niet antwoorden op de vraag waarnaar de personen die de huiszoeking uitvoerden op zoek waren (CGVS, p. 21). Hij verklaarde weliswaar dat hij gehaast was en snel wou vluchten. Er was geen enkele mogelijkheid om zich verder te informeren. Trouwens,; op de weinige keren dat zijn broer iets losliet, zei hij dat het veel gezonder en beter was niets te weten, dan kon hij ook niets verraden.

Daarnaast dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door hem werd verklaard, overtuigend is. Uit zijn relaas blijkt dat hij van Pjatigorsk naar Rostov reisde per vrachtwagen. In Rostov ontmoette hij F. (...), met wie hij verder reisde door maïsvelden tot aan de Poolse grens. Daar heeft hij met paard en kar de Poolse grens overgestoken, opnieuw door maïsvelden, om dan met de auto via Duitsland naar België te komen (CGVS, p. 9-10). Hij kon antwoorden op de vraag over wie zijn reis heeft bekostigd. Hij vertelt dat het de eerste keer was dat hij zoiets deed en dat hij gehaast was (CGVS, p.

11). Zijn uitleg overtuigt. Hij heeft weinig vragen gesteld over de financiering van de reis. Hij was blij dat hij kon vertrekken.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient vervolgens gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

Tot slot kon hij de Belgische asielinstanties voldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die hij verklaarde gekend te hebben. Hij legde weliswaar verschillende documenten voor met betrekking tot de problemen die hij kent in de Russische Federatie. Hij legde twee originele convocaties voor (documenten 4 in groene map van het administratief dossier) en een origineel verslag van een huiszoeking die plaatsgevonden heeft op 17 oktober 2011 (document 5 in groene map van het administratief dossier), waarmee hij zijn bewering staft dat hij nog steeds door de autoriteiten wordt vervolgd. De documenten die hij neerlegt als bewijs van vervolging door de autoriteiten, zijn van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. In het PV van de huiszoeking wordt immers verklaard dat hij aanwezig was tijdens de huiszoeking, dat u het PV heeft gelezen en dat hij er geen opmerkingen over had. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde hij dat hij tijdens de huiszoeking op 17 oktober 2011 niet aanwezig was (CGVS, p. 22). Hij kon ook niet aanwezig zijn, want op 23 september 2011 vroeg hij asiel aan in België. Het P.V. stelt dat zijn moeder getekend heeft en dat zij als mandataris voor kennisname tekende. Het was zij die, als bewoonster, aanwezig was en in zijn plaats tekende.

Ook dient opgemerkt dat mijn verzoeker wel degelijk de gegevens en web-site doorgaf van de dood van K. A. (...). Dat de bewijzen voorgelegd werden, doch dat men in de motivatie voorhoudt dat deze niet voorgelegd werden.

Dat de motivering dan ook niet correct is."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij acht het middel niet ontvankelijk in zoverre de schending wordt opgeworpen van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie; Cass. AR C.94,0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een schending van "het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953".

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip "middelen" in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2,6.1993, R.A. C.E. 1993, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het enig middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Overigens laat de verzoekende partij bij de uiteenzetting van zijn enig middel na aan te tonen op welke wijze voormelde wettekst zou zijn geschonden, hetgeen op zich reeds volstaat om het middel onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij merkt verder op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder stelt de verwerende partij gelden vast dat verzoekers concrete kritiek kennelijk niet gericht is op de bestreden beslissing, doch wel op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 17.02.2012.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Volledigheidshalve laat de verwerende partij gelden dat verzoekers tweede asielaanvraag geheel terecht niet in overweging werd genomen door de gemachtigde.

'De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

(RvV nr. 30 433 van 18 augustus 2009)

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat terecht in toepassing van het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet t.a.v. verzoeker werd beslist om zijn tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Immers, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 voorziet uitdrukkelijk dat een tweede asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd (...) en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging" in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3, "of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade" zoals bepaald in art. 48/4. (cursivering en onderlijning toegevoegd).

Door verzoeker werden geen nieuwe elementen in de zin van het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 aangebracht.

Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De verwerende partij is dan ook van oordeel dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de beslissingen dd. 10.02.2005, geheel handelde binnen de hem krachtens art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.."

2.3. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoeker zich beroept op de schending van "het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953", merkt de Raad op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welke bepaling van aangehaald Verdrag hij geschonden acht. Het komt de Raad niet toe dit te gaan afleiden uit verzoekers betoog. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. De exceptie van onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is derhalve gegrond.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.6. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

2.7. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.8. Gelet op het gestelde in punt 2.7. kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.9. Met zijn betoog dat bestaat uit het geven van commentaar aangaande verklaringen die hij heeft afgelegd bij de commissaris-generaal en het uiten van kritiek op de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal die getroffen werd naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag, gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing getroffen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dit naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag. Het komt de Raad niet toe om in het kader van onderhavige procedure te gaan oordelen over de juistheid van een beslissing die getroffen werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.10. In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn aan de hand van zijn betoog zijn asielaanvraag te laten heronderzoeken door de Raad, dient de Raad te benadrukken dat hij te dezen als annulatierechter optreedt op grond van artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet en dat hij enkel kan oordelen over de wettigheid van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij geoordeeld werd dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen naar voren bracht in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker gaat nergens in concreto in op de motieven die de bestreden beslissing schragen. Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift terloops betoogt *“Ook dient opgemerkt dat mijn verzoeker wel degelijk de gegevens en web-site doorgaf van de dood van K. A. (...). Dat de bewijzen voorgelegd werden, doch dat men in de motivatie voorhoudt dat deze niet voorgelegd werden. Dat de motivering dan ook niet correct is.”* dient de Raad op te merken dat de motivering van de bestreden beslissing i.v.m. de moord op verzoekers neef steun vindt in het administratief dossier. Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift een *“voorgelegd stuk i.v.m. de dood van A.K.”* voegt, dient de Raad op te merken dat dit stuk blijkens het administratief dossier niet werd neergelegd door verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag. Daargelaten de vaststelling dat het stuk niet in één van de landstalen is opgesteld, komt het de Raad niet toe dit stuk in de plaats van de verwerende partij te gaan beoordelen. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van een stuk waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. Verzoeker slaagt er met zijn betoog dan ook niet in de eindconclusie van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker *“bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”* te weerleggen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers enig middel, in zoverre ontvankelijk, ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA